

บทที่ 4

บทสรุป

4.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสามารถในการย่อยได้ของโภชนะต่างๆ ในกระเพาะรูเมน ในแพะเจาะกระเพาะ ของแหล่งอาหารหยาบได้แก่ หญ้ากินนีสด ข้าวโพดหมัก หญ้ากินนีแห้ง และฟางหมักยูเรียเพื่อให้สามารถคัดเลือกชนิดที่เหมาะสมในการนำไปใช้เลี้ยงแพะต่อไป ผลการวิจัยพบว่า ค่าศักยภาพในการย่อยได้ (A+B) วัตถุแห้งของหญ้ากินนีสดและข้าวโพดหมัก มีค่าสูงกว่าหญ้ากินนีแห้งและฟางหมักยูเรีย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ค่า Effective degradability ที่ flow rate 0.02, 0.05 และ 0.08 fraction/ชั่วโมง ของวัตถุแห้งของหญ้ากินนีสดมีค่าสูงกว่า ($p < 0.05$) ข้าวโพดหมัก, ข้าวโพดหมัก มีค่าสูงกว่า ($p < 0.05$) หญ้ากินนีแห้ง, และหญ้ากินนีแห้งมีค่าสูงกว่าฟางหมักยูเรีย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ตามลำดับ ค่าคงที่ B และค่า A+B ของการย่อยได้ neutral detergent fiber ของหญ้ากินนีสดและข้าวโพดหมัก มีค่าสูงกว่าหญ้ากินนีแห้งและฟางหมักยูเรีย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ส่วนค่าคงที่ c ของแต่ละชนิดพบว่าไม่มีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p > 0.05$) ค่า Effective degradability ที่ flow rate 0.02, 0.05 และ 0.08 fraction/ชั่วโมง ของ neutral detergent fiber ของหญ้ากินนีสดและข้าวโพดหมัก มีค่าสูงกว่าหญ้ากินนีแห้งและฟางหมักยูเรีย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

การเสริมยีสต์ *Saccharomyces cerevisiae* ในอาหารแพะเนื้อที่ระดับ 0, 2, 4 และ 6 กรัม/ตัว ต่อวันพบว่า ไม่มีผลต่อปริมาณการกินได้ ความสามารถในการย่อยได้ของโภชนะ ผลผลิตสุดท้ายจากกระบวนการหมัก และสมดุลไนโตรเจนในแพะที่ได้รับฟางข้าวเป็นอาหารหยาบ

4.2 ข้อเสนอแนะ

การเสริมยีสต์ไม่มีผลต่อการกินได้วัตถุแห้ง การย่อยได้ และกระบวนการหมักของกระเพาะรูเมนแพะ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาถึงรูปแบบที่จำเพาะเจาะจง ต่อการวัดค่าแบคทีเรียกลุ่ม cellulolytic เพื่อเป็นตัวชี้วัดการใช้ประโยชน์ของยีสต์และการให้ผลที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

ผลของการเสริม *Saccharomyces cerevisiae* ไม่ได้ผลในการทดลองนี้อาจจะเนื่องมาจากแพะได้รับยีสต์ในระดับที่ต่ำเกินไป ควรจะมีการเสริมตามน้ำหนักตัวของแพะมากกว่าระบุเป็นกรัมต่อตัว